

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 250 1 Ἀπριλίου 2009

Φόρτος γενικευμένης εὐθύνης

Κορεσμένες οἱ ἀκοές μας καί πνιγμένες οἱ συνειδήσεις μας ἀπό τήν ἔμμονη προβολή-διαφήμιση ἢ κατακραυγή-τοῦ ἀτομικοῦ καί κοινωνικοῦ, ἐκφυλιστικοῦ φαινομένου τῆς διαφθορᾶς. Ἡ ὀργή τοῦ δημοσιογραφικοῦ καλάμου καί ἡ ἔξαψη τοῦ τηλεοπτικοῦ παραθύρου περνοῦν μέσα μας σάν κενώσεις ἡλεκτρικές. Μᾶς ἀναστατώνουν. Μᾶς διεγείρουν σέ ἀντίδραση. Μᾶς τραβοῦν καί μᾶς ἐνσωματώνουν στό κύκλωμα τῆς διαμαρτυρίας καί τῆς ἀπαξίωσης θεσμῶν καί προσώπων, πού δίνουν λαθεμένο ρυθμό ζωῆς καί ἀρνητικό στίγμα πολιτιστικῆς ποιότητος στή σύγχρονη καθημερινότητα.

Γνωστή καί ἀφόρνητα ἐνοχλητική ἡ σύγχρονη, σταδιακή ἐνορχήστρωση. Ρίχνει στή δημοσιά ἕνα ἀπό τά πολλά καί βαρειά σκάνδαλα, πού πνίγουν τήν ἀξιοπρέπεια καί εὐτελίζουν τήν ὑπαρξη. Καί τό ἐπεξεργάζεται ἀνάλογα. Κατά προτίμηση, ἐστιάζει τό φακό στήν κακοδιαχείριση τοῦ δημόσιου πλούτου, ἢ στήν ἐκμε-

τάλλευση τοῦ μόχθου τῶν φτωχῶν καί ἀδύναμων. Καί, ὅταν τό ἀπαιτήσῃ ἡ περίσταση, στόν ὑποπτο, ἄμετρο πλουτισμό, καί στήν προκλητική ἐπέκταση τῶν ὁρίων τῆς προσωπικῆς εὐμάρειας.

Η ἰδιοτυπία τῆς σχεδιασμένης καί κουρδισμένης, πολιτικά ἢ δημοσιογραφικά, ἐξέγερσης, εἶναι ὅτι δέ βρίσκει τήν τόλμην νά διερευνήσῃ, σέ βάθος καί πλάτος, τή λοιμική καταιγίδα τῆς καιρικῆς ἢ τῆς χρόνιας διαφθορᾶς. Μένει στό «ἕνα» δεῖγμα, πού τό ξετρυπώνει μέσα στό σκοτάδι τῆς ἐπιμελημένης συγκάλυψης, τό ἀναδεικνύει, ὡς τραγική ἐπικαιρότητα καί τό διαφημίζει ἢ τό διαπομπεύει μέ ἔμφαση. Ὅχι γιά νά τό ἀναλύσει προσεκτικά, νά εἰσδύσῃ στά κρυφά, νοσογόνα αἰτία του καί νά τό ἐξαλείψῃ μέ τήν κατάλληλη θεραπευτική ἀγωγή ἢ μέ τήν ἐπίμονη παρεμπόδιση τῆς περαιτέρω ἀνάπτυξής του. Ἀλλά γιά νά τό ἐμπορευτεῖ κατάλληλα. Ἡ γιά νά τό χρησιμοποιοῦν ὡς βέλος φαρμακερό, ἱκανό νά πλήξῃ τό μιστό ἀντίπαλο ἢ τήν παράταξη, πού διεκδικεῖ τίς καθέδρες τῆς ἐξουσίας.

Τά ἔδρανα τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων σείστηκαν, πρίν κάμποσο καιρό, ἀπό τά πυρά καί τούς κρότους τῆς ἀλληλοσφαγῆς. Οἱ ἐφημερίδες ἀνέβασαν τό τираζ καί-παράλληλα-τά ἔσοδα. Οἱ λαϊκές μάζες εἰσέπραξαν τήν πληροφόρηση καί κατάθεσαν στά ταμεῖα τῶν ἀπανωτῶν δημοσκοπήσεων τήν ἀηδία τους καί τήν ἀποσιτροφή τους. Ὅμως, ἕνα ἀπότομο καί ἰδιότυπο «στόπ» φρενάρισε τή σφαγή καί φίμωσε τήν κατακραυγή. Ἡ ἐπόμενη μέρα ἔφερε, ἀπρόσμενα, τό ἥρεμο κύμα τῆς αἰνιγματικῆς ἀποενοχοποίησης καί τῆς ἀπόλυτης σιωπῆς. Οἱ ἔρευνες τερματίστηκαν(!). Οἱ σιγματοσμένοι ἀπαλλάχτηκαν(!). Τά ἐνδιαφέροντα ξαναγύρισαν στήν ἀπόλαυση τῶν τιμητικῶν διακρίσεων καί τῆς εὐμάρειας. Καί τό πρόβλημα τῆς «διαφθορᾶς» ἔμεινε στό ράφι, πρόχειρο, σέ μιά μελλοντική ἐκμετάλλευση.

Ομως-ποιός μπορεῖ νά διαφωνήσῃ;-αὐτή ἡ πολιτικοποιημένη ἢ ἐμπορευματοποιημένη ἀνάσυρση τῶν κρίκων τῆς ἀλυσίδας τῆς διαφθορᾶς, μέ τόν τρόπο, πού γίνεται καί μέ τούς στόχους, πού ἐπιδιώκει, ἀναδεικνύεται μιά ἄλλη σειρά συμπτωμάτων τῆς νόσου, ἴσως σοβαρότερων καί ἐπικινδυνότερων. Τή νομιμοποίηση τοῦ δόλου. Τή χρήση-ὡς κατάχρηση-τῶν διαβολῶν. Τά ἀλληλο-

Προσδοκίες καρδιῶν

Στή δίνη τοῦ μιντιακοῦ λίφτινγκ καί τῆς προσωπικῆς διαπλοκῆς στά ἀνοιχτά γήπεδα τῆ δημοτικότητας ἐμπλέκονται, θελητά ἢ ἀθέλητα (μᾶλλον θελητά καί σκόπιμα) καί οἱ προσωπικότητες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συνοδικοῦ σχήματος. Κάποιοι τό θεωροῦν ἀναγκαῖο, γιά νά δημοσιοποιήσουν τίς ἀπόψεις τους πάνω στίς τρέχουσες, κρίσιμες ἐξελίξεις ἢ γιά νά προβάλουν τή διαλεκτική τῆς

Ἐκκλησίας, πού ὑπερβαίνει τό στενό κύκλωμα τῶν ὁραμάτων τῆς ὑλοφροσύνης καί ἀνοίγει ὀρίζοντες ὑπερβατικῆς καταύγασης τοῦ προσώπου καί τοῦ ἐγκόσμιου ἀθλήματός του. Καί κάποιοι προσφεύγουν μέ τήν κρυφή ἐλπίδα, πώς θά ὑπερπηδήσουν τό βαθύ χαντάκι τῆς μετριότητας καί θά προβληθοῦν στή φωτισμένη ἐξέδρα τῆς ὑπεροχῆς καί τῆς εὐρύτερης ἀναγνώρισης.

Τό ὀρμητικό κύμα τῆς αὐτοπροβο-

καρφώματα. Τήν ἀνήθικη-ῖσαμε τήν τελική πτώση-ἀναμέτρηση τῶν διαγκωνιζόμενων προσώπων ἢ τῶν ἀντίπαλων ὁμάδων.

Δέ νομίζετε, πώς πρέπει κάποτε νά σοβαρευτοῦμε; Ὅλοι. Καί ἐκεῖνοι, πού διακατέχονται ἀπό τά θανατηφόρα συμπτώματα τῆς διαφθοράς. Καί ἐκεῖνοι, πού φωνάζουν καί διαμαρτύρονται καί παρουσιάζουν τούς ἑαυτούς τους θύματα τῶν τεχνασμάτων τῶν διαφθαρμένων συντεχνιῶν. Καί ἐκεῖνοι, πού ἀπό τό δρόμο ἢ ἀπό τό παράθυρο ξεχύνουν τήν ἀγανάκτησή τους καί ρίχνουν μολότοφ φωτιᾶς ἢ κατάρας κατά τῶν ἐμπρηστικῶν τῆς κοινωνικῆς γαλήνης. Ἀλλά καί ἐκεῖνοι, πού ἐπιμετροῦν τή διαφθορά ὡς ἀρρωστημένο σύνδρομο τοῦ «έτέρου» καί ὄχι ὡς φθορά τῆς δικῆς τους ὑπαρξης. Νά σοβαρευτοῦμε. Νά ἀνησυχήσουμε. Καί νά τολμήσουμε. Νά παρατήσουμε τίς ὑπεκφυγές καί τίς μειοδοσίες. Καί νά μελετήσουμε, μέ ἐντιμότητα, μέ εὐθυκρισία καί μέ ἀποφασιστικότητα τή φθορά καί τήν ἀλλοτριίωση τῆς ὑπαρξης, πού στρεβλώνει τό νοῦ, τήν καρδιά καί τή θέληση καί μεταλλάσσει τόν ἄνθρωπο σέ «ἐξάμβλωμα», πρόξενο μόλυνσης στήν ὁποιαδήποτε ἐπαλξη τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

λῆς δέν εἶναι ἀποκλειστικό σύμπτωμα τῶν καιρῶν μας. Μπορεῖ, κατά τίς μέρες μας νά ἐκμεταλλεύτηκε τούς ἡλεκτρονικούς μηχανισμούς καί νά μεταποιηθῇ σέ τεχνική ἐπικίνδυνης πλύσης τῶν ἐγκεφάλων μας. Ἡ ἀφετηρία του, ὅμως, βρίσκεται πολύ βαθειά. Στούς περασμένους καί λησμονημένους αἰῶνες. Στίς ἱστορικές ἀνακυκλώσεις καί στά περιβάλλοντα, πού ἡ ἔπαρση καί ἡ φλυαρία ἔστηναν θρόνους πλαστῆς ὑπεροχῆς καί ἔσπρωχναν σέ ἀπόσταση ἐξάρτησης καί δουλικῆς ὑποταγῆς τίς ἀνθρώπινες μάζες.

Τά Εὐαγγελικά μας κείμενα, πού ἱστοροῦν τήν Ἐπιφάνεια καί τή διαδρομή τοῦ σαρκωμένου Λόγου, εἶναι κατὰ-στικτα ἀπό τίς ὑπεροπτικές συμπεριφορές τῶν Φαρισαίων. Θεατρική παράσταση ἡ καθημερινότητά τους. Κενό τό θησαυροφυλάκιο τῆς ψυχῆς τους. Ἐμπλουτισμένη, ὅμως, μέ εὐρηματικές τεχνικές λεπτομέρειες «δῆθεν» ὥριμης πνευματικότητας καί «δῆθεν» θρησκευτικῆς συνέπειας ἡ κοινωνική τους ἀναστροφή. Ὁ Κύριος τούς στιγμάτισε καί τούς ἀποκάλυψε μέ πυκνό καί δριμύ ἔλεγχο. Ξεσκέπασε τήν ὑποκρισία τους. Θρυμμάτισε τά κακότεχνα εἰδωλά τους. Καί ὁ λαός τούς ἄμειψε μέ τήν περιφρόνησή του.

Δέν θά τολμήσω νά ἐντάξω τίς δημόσιες ἐμφανίσεις ὅλων τῶν συνεπισκόπων μου στά προγράμματα καί στίς μεθοδεύσεις τοῦ φαρισαϊκοῦ φόρουμ. Μιά τέτοια πράξη μου θά ἦταν ἀσύμβατη μέ τήν πραγματικότητα καί φορτισμένη μέ μεροληψία. Ὑπάρχουν καί σέ τούτη τήν ἱστορική καμπή, φορεῖς τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, πού περ-

πατοῦν μέσα στή σύγχρονη παραζάλη μέ ζηλευτή σεμνότητα. Διαχειρίζονται τά πολλά τους χαρίσματα μέσα στή διακριτική σιωπή τῆς ταπείνωσης. Καί ἐκπληρώνουν τήν ἀποστολή τους μέ τήν ἀποτελεσματικότητα τοῦ «κεχρισμένου» ἀποστολικοῦ διαδόχου. Δέν θά ἀρνηθοῦν, ὅμως καί οἱ συνεπίσκοποί μου, ὅτι ὁ καθένας μιτροφόρος, πού ἐμφανίζεται-εὐκαίρως, ἀκαίρως-στά τηλεοπτικά παράθυρα ἡ βρίσκει τό θάρρος νά ἐκχύνει-συχνά, πυκνά-τή «σοφία» του, τή θεολογική του «ἐλλαμψη» καί τήν ἀκάματη ποιμαντική δραστηριότητά του στά σεντόνια τῶν ἐφημερίδων, δέ δικαιοῦται νά τιμηθεῖ μέ τή σφραγίδα τῆς γνήσιας ἀποστολικότητας, ἐνῶ δικαιοῦνται οἱ ἀποδέκτες τοῦ λόγου του καί οἱ θεατές τοῦ ἀλαζονικοῦ ὕφους του νά προβληματιστοῦν γιά τό βαθμό καί τήν ποιότητα τῆς ἀξιοπρέπειάς του καί νά συστέλλουν τήν ἐμπιστοσύνη τους στό πρόσωπό του.

Ὑπάρχουν κάποιοι ρασοφόροι καί μεταξύ αὐτῶν καί Ἐπίσκοποι, πού θεωροῦν τό πλατό τῆς προβολῆς καί τοῦ δημόσιου διαλόγου ὡς παράρτημα τοῦ ἐπιμερισμένου λειτουργικοῦ τους χώρου. Καί πιστεύουν, ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τό διακοσμοῦν(!) μέ τήν πυκνή παρουσία τους. Δέν κάνουν, ὡστόσο, τόν κόπο, νά διερευνήσουν καί νά διακριβώσουν τίς συνέπειες τῆς ἀδιάκοπης παρουσίας τους στά μίντια. Τήν παγερή περιφρόνηση, πού ὑποδέχεται τίς ἀπόψεις τους. Τή φθορά καί τήν ἀπαξίωση, πού εἰσπράττει τό πρόσωπό τους. Τά σκωπτικά σχόλια, πού ἐγγράφονται στή φήμη τους. Τίς μορφές, πού προεκτείνονται σέ διαδοχικούς κυματισμούς καί πληγώνουν τό κύρος ὁ-

λόκληρης της Συνοδικής ομήγυρης.

Κατά τούς τελευταίους καιρούς θεωρήθηκε χρέος των Μητροπολιτών και των υπηρεσιών τους, πού οργανώνουν τις δημόσιες σχέσεις, ή δημόσια προβολή του έργου των Μητροπόλεων και της συνολικής ελληνικής Έκκλησίας. Καί αυτό, ως απάντηση στην πλησμονή της αθεϊστικής προπαγάνδας, πού κύριο στόχο της έχει την αποδόμηση της Εύχαριστιακής συναδέλφωσης, ώστε νά καταστεί έφικτή ή άγρευση καί ή καθυστόταξη των μοναχικών, άπροσανατόλιστων ατόμων.

Ή καμπάνια γιά ένημέρωση, πού δρομολόγησαν οί φορεΐς του έπισκοπικού αξιώματος, οργανώθηκε στά πρότυπα καί στά μέτρα της τρέχουσας, μαγικής τέχνης του έντυπωσιασμού καί της πρόκλησης ρεύματος. Συγκροτήθηκαν υπηρεσίες έξειδικευμένες στις δημόσιες σχέσεις. Έγκρίθηκαν κονδύλια, γιά την όργάνωση καί την ύλοποίηση των προγραμμάτων. Στήθηκαν Χολιγουντιανά σενάρια, γιά την ανάδειξη των «φωτισμένων» πρωταγωνιστών της έκκλησιαστικής ανανέωσης. Αναγγέλθηκαν έργα μεγάλης πνοής, πού θά αλάφρυναν τον προσωπικό πόνο, θά συνόδευσαν, στίς ώρες της όδύνης, τίς μοναχικές υπάρξεις καί θά έφερναν τό χαμόγελο στά παγωμένα χείλη. Καί, στό σύνολό τους, θά συνέχιζαν, μέ πιστότητα, την Όρθόδοξη έκκλησιαστική Παράδοση καί θά κατατρόπωναν τίς αντίπαλες έπάλξεις.

Όποιος δέν έμπιστεύεται στη μνήμη του, μπορεΐ νά προστρέξει στά έπίσημα δημοσιογραφικά όργανα της Έκκλησίας καί νά φρεσκάρει τά όράματα καί

τίς ύποσχέσεις, πού έστρωσαν στή λεωφόρο της ένημέρωσης κάποιοι έκκλησιαστικοί ήγέτες, πιστοΐ στό σύγχρονο δόγμα της υπεραξίας καί της υπερδύναμης του αύτοθαυμαστικού λόγου καί της διαφημιστικής εικόνας.

Μέσα σ' αύτή την πληθωρική έξαγγελία προγραμμάτων καί έργων, λησμονήθηκε ή σταδιακά άποσβέστηκε «ό λόγος ό του Σταυρου». Ή αλήθεια, πού νοηματίζει την ανθρώπινη διαδρομή καί έλευθερώνει άπό τίς αύταπάτες. Ή μαρτυρία, πού βεβαιώνει την πληρότητα της θεϊκής Άγάπης καί πλέκει τον άγαπητικό δεσμό της ανθρώπινης κοινωνίας. Όλος αύτός ό φόρτος της Εύαγγελικής διδαχής καί της πολυεπίπεδης έκκλησιαστικής έμπειρίας άφέθηκαν στό περιθώριο. Προβλήθηκαν μόνο κάποιες έπισκοπικές-δεσποτικές-προσωπικότητες καί ύμνήθηκε ή παρουσία τους καί οί σχεδιασμοΐ τους.

Έδω κι εκεί, κάποιοι λησμονημένοι ή άπωθημένοι λειτουργοΐ του Ίερου Θυσιαστηρίου ή κάποιες ψυχές, άφοσιωμένες στη σιωπή καί στην προσευχή, έρριχναν καί ρίχνουν σπόρους αλήθειας καί παρηγοριάς στις διψασμένες καρδιές. Καί οί σπόροι αύτοΐ βλαστάνουν καί καρποφορούν. Φέρνουν την άνοιξη της έλπίδας. Τό μήνυμα καί την έμπειρία, πώς ό άνθρωπος δέν εΐναι έφήμερη ύλη, αλλά ύπαρξη θρονιασμένη στην άγκαλιά του Θεού καί ζωογονημένη μέ τό Αΐμα Ίησου Χριστου. Άλλά ή συμβολή τους αύτή-κατά θεΐα εύδοκία-δέν προβάλλεται στά τηλεοπτικά παράθυρα καί δέν ύμνεΐται ως μεγαλεπήβολη είσφορά. Μένει θησαυρισμένη στό μυστικό ταμείο της καρδιάς καί στά ιερά βιβλία του ούρανου.

Ἡ ἐπιδεικτική καί φλύαρη δημοσιοποίηση τοῦ «ἐν ἐξελίξει» ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου καί τῶν σχεδίων γιά τήν περαιτέρω ἀνάπτυξή του, δέν ἔπεισαν τή σκληρή, ἀθεϊστική ἀντιπολίτευση καί δέν τή βοήθησαν νά συστέλλει τήν ὀργή της. Ὅσο οἱ ἐκκλησιαστικοί ἄρχοντες ἄπλωναν στό τραπέζι τῆς δημόσιας προβολῆς καί ἐπίδειξης τά ἔργα τῆς Ἐκκλησίας, τά μεγάλα καί ἰδιαίτερα σημαντικά κομμάτια τῆς ἀκίνητης περιουσίας Της, τῶν οἰκοπέδων Της καί τῶν ἀγρῶν Της, πού προσφέρθηκαν εἴτε γιά νά χτιστοῦν Νοσοκομεῖα καί ἄλλα κοινῆς ωφέλειας κτίρια, εἴτε γιά νά παραχωρηθοῦν στόν ἀγροτικό πληθυσμό, γιά καλλιέργεια καί γιά βοσκή τῶν ποιμνίων τους, τόσο τά φανατικά στοιχεῖα τοῦ ἀθεϊσμοῦ πολλαπλασίαζαν τίς ριπές τους καί ἀγωνίζονταν νά ἀνατρέψουν τήν ὁποιαδήποτε ἀγαθή ἐπίδραση, πού περνοῦσε, κατά τή διαδικασία τῆς ἐπιλεγμένης, λειψῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης, στό ψυχρό, ἀφανάτιστο ἀκροατήριό.

Τό μεγάλο ἀτύχημα, πού πυροδοτήσε, ἔτι μᾶλλον, τή μανία τῶν ἀθέων καί ἔφερε τήν ἡγετική ὁμάδα τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας σέ ἀναγκαστική ἀφωνία, ἦταν οἱ ἀπανωτές ἐκρήξεις, τῶν γνωστών πιά καί ἀφόρητα ἀποκρουστικῶν ἠθικῶν σκανδάλων. Αὐτά καταλέρωσαν τήν ἱερή παρεμβολή καί γέμισαν μέ φαρμακερά βέλη τά χέρια καί τά δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς ὁργανωμένης ἀντίπαλης πτέρυγας.

Ὁλόκληρη ἡ πρώτη δεκαετία τοῦ νέου αἰῶνα μολύνθηκε μέ τά λύματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν καί τῶν παραδικαστικῶν σκανδάλων. Ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ἀπό χαρακτήρα λαλίστατος Χριστόδουλος, ἀναγκάστηκε νά ὁμολογή-

σει τήν ὕπαρξή τους καί νά ὑποσχεθεῖ, ὅτι θά ἡγηθεῖ σέ Συνοδική καί σέ πάνδημη ἐκστρατεία, γιά νά ἀποκόψει τά σαπρά μέλη τῆς ἀρχιερατικῆς καί τῆς ἱερατικῆς οἰκογένειας καί γιά νά ἀνυψώσει ὁλόκληρο τό Σῶμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν στήν περιωπὴ τῶν Πατερικῶν ἀναστημάτων.

Γιά νά θυμίσω τό κλίμα καί τίς ἐπίσημες ἀναφορές τῆς περιόδου ἐκείνης, μεταφέρω ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τήν εἰσήγηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, πού τή συγκάλεσε σέ ἑκτακτη Συνέλευση, στίς 18-19 Φεβρουαρίου τοῦ 2005.

Ἀνάμεσα στά πολλά, πού ἀπὸ τό ἔνα μέρος ἀναδείκνυαν τήν ἑκταση καί τό βάθος τῆς διαφθορᾶς καί ἀπὸ τό ἄλλο συγκάλυπτε τά ἔνοχα πρόσωπα, εἶπε:

«Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορά κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες, πού ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία εὐρίσκεται εἰς τό ἐπίκεντρον κρίσεως, πού ἀπειλεῖ μέ σοβαρό τραυματισμό τά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί μέ ἀπαξίωση τόν ἱερό θεσμό, πού αὐτά ὑποστασιάζουν. Τό σκάνδαλο ἑνός κληρικοῦ καί μέ τίς προεκτάσεις του ὄχι μόνο στό χῶρο τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἡμέρες δηλητηριάζει τήν ἀτμόσφαιρα καί οἱ ἀποκαλύψεις πού τό συνθέτουν συγκλονίζουν τοὺς ἀπανταχοῦ Ἕλληνες. "Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν"...».

«Ὅπως ἀποδεικνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί, πού ἔχουν προδώσει τήν ἱερή ἀποστολή των, ἢ ἔχουν συμπεριφερθεῖ κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἐπιληψίμων ἀδυναμικῶν των. Δύο εἶναι τά βασικά ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐτῶν: ἡ φιλη-

δονία καί ἡ φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πώς σέ κάποιο βαθμό εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι γιατί, ἀπό ὅ,τι φαίνεται, ἀνεχθήκαμε αὐτές τίς καταστάσεις, ὅπου ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον τίς γνωρίζαμε, πού ἔχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις καί ἔχουν ἐκθέσει πρόσωπα καί τόν ἱερό θεσμό, πού ὑπηρετοῦμε. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι διότι ἀπό μία κακῶς ἐννοούμενη πρόνοια γιά ἀποσόβηση μείζονος σκανδαλισμοῦ τοῦ λαοῦ, ἀποσιωπήσαμε ἔνοχες συμπεριφορές, πού ἔφθασαν στή δημοσιότητα καί προκάλεσαν ἰσοπεδωτικά γιά τήν Ἐκκλησία καί ὑποτιμητικά γιά τούς κληρικούς σχόλια.... Μετατρέψαμε τίς Μητροπόλεις μας σέ θερμοκήπια ἀθλιότητων...».

Αὕτη καί μόνο ἡ ὁμολογία, πού πέραςε ἀπό ὅλους τούς πομπούς τῆς ἐνημέρωσης καί ἔγινε ἔναυσμα σκληρῆς κριτικῆς, ἔπρεπε νά ὀδηγήσει σέ πλήρη ἀνατροπή τῆς κατεστημένης Συνοδικῆς συγκρότησης καί νά φέρει στή θέση τῆς ἄλλης σύνθεση, μέ ἥθος ἀδιαμφισβήτητο καί μέ προσόντα, πού δέν ἐπιδέχονται ψόγο.

Ὅμως, δέν ἔγινε αὐτό. Ἡ σύνθεση ἔμεινε ἡ ἴδια. Τά κουσούρια ἐξακολουθήσαν νά διολισθαίνουν «ἀνά τās ὁδούς καί τās ρύμας». Ἡ κριτική τῆς ἀθεϊστικῆς ἀντιπολίτευσης νά πυρώνει ὁλοένα καί περισσότερο. Τό δάκρυ τῶν «πιστῶν» νά γίνεται καταρράκτης. Καί ἡ ὁμάδα τῆς «ἐξουσίας» ἀπρόθυμη νά τολμήσει τήν ἐπιχείρηση τῆς καθολικῆς κάθαρσης, ἔφτιαχνε κουκουλές, γιά νά κρύψει τούς βαρεῖά ἔνοχους ἢ σκηνοθετοῦσε «μαϊμού» ἀνακρίσεις, ὅχι γιά νά ἐπιμερίσει τίς εὐθῦνες, ἀλλά... γιά «νά μή παραμείνει ἡ παραμικρή ὑποψία ἐνοχῆς», σέ βάρος τῶν προσώπων,

πού ἡ σκοτεινὴ βιοτὴ τους εἶχε καταστήσει σίριαλ.

Ἡ ἀδράνεια, ἡ κρυψίνοια καί ἡ σιωπή, πού διαδέχτηκαν τίς δακρύβρεχτες ὁμολογίες καί κάποια ἐπίσημα Συνοδικὰ ἔγγραφα, πού ἐξαπολύθηκαν ἀπροσδόκητα, γιά νά ἐπαινέσουν καί νά συγχαροῦν κάποιους ἀπό τούς ἐμπλεκόμενους στό χορὸ τῆς διαφθορᾶς, ἐνίσχυσαν τό κύμα τῆς καταγοῦσας κατὰ τῆς ὑπεύθυνης ἡγεσίας καί βάρυναν τό πένθος τοῦ πιστοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Καί, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, τό χάσμα ἀνάμεσα στοὺς ποιμένες καί στό ποίμνιο κατάντησε ἀδιapέραστο.

Ἡ διαδοχὴ στὴν προεδρική, ἀρχιεπισκοπική καθέδρα, ἄπλωσε στὴν ἐπικαιρότητα ἄλλα ὁράματα καί καινούργια δέσμη ἐπιτελικῶν ὑποσχέσεων.

Δέ θά βιασθῶ νά τὰ ζυγίσω καί νά τὰ ἀποτιμήσω, πρὶν τρέξουν στὴν καθημερινότητα καί ἐνταχτοῦν στὴν καρδιά μας καί στὴ ζωὴ μας. Πρὶν φέρουν τὴν ἀνοιξη στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ἐμπειρία ἢ μᾶς περιορίσουν σέ ἀτέρμονα χειμῶνα. Πρὶν ἀποκόψουν ὀριστικά τό λῶρο τῆς διαφθορᾶς ἢ καταστήσουν πνικτικὴ τὴν ἐξάρτηση. Πρὶν στερεώσουν ἕνα διάφανο, Πατερικὸ κλίμα ἢ κρατήσουν, μέ ὑποπτη μεθόδευση, τό καμουφλάζ τῆς σκοτεινῆς ἀρχοντιάς. Πρὶν σταματήσει ἡ κενὴ διαφήμιση καί ἐγκαινιστεῖ ἡ λυτρωτικὴ μετάνοια.

Ἀφήνοντας τὴν ἐπικαιρότητα νά τρέξει καί τό νέο Προκαθήμενο νά ὁλοκληρώσει τίς πρῶτες, διαπιστωτικὲς ἐγγραφές του, προσφέρω τόν ἑαυτό μου σέ μιὰ ἀδελφικὴ καί, ταυτόχρονα, δημοσιογραφικὴ ἀναστροφή μέ τό

πλήθος τῶν ἐπώνυμων ἢ καὶ ἀνώνυμων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Στόχος μου, νά συλλέξω ἀπὸ τὴ σκέψη τους καὶ ἀπὸ τὴν καρδιά τους τὸ δικό τους ὄραμα γιὰ τὴν αὐριανή μέρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Τίς δικές τους προσδοκίες. Τίς διακριτικές ἢ τίς ἐπίμονες ἀπαιτήσεις τους, πού τὰ σχηματοποίησαν μέσα τους καὶ τὰ ἀνάδειξαν σέ κραυγὴ ὀριζόντια (πρὸς τοὺς ποιμένες τους) καὶ ἰκεσία κάθετη (πρὸς τὸν Σταυρωμένο Ἀρχιποίμενα Ἰησοῦ).

Παραθέτω, συνοπτικά, τὸν κατάλογο τῶν αἰτημάτων καρδιάς, πού τὸν συνέταξα, εἴτε μιλώντας προσωπικά μέ τοὺς προβληματισμένους ἀδελφούς μας, εἴτε συλλέγοντας τίς πρὸ ἀμερόληπτες ἐγγραφές, ἀπὸ αὐτές, πού ἔχουν περάσει στὴν τυπογραφικὴ ἢ στὴν ἠλεκτρονικὴ ἐνημέρωση:

1) Δέν εἶναι ἐπιτρεπτό, δέν τὸ ἀντέχουν οἱ πληγωμένες καρδιές, νά συναντοῦν, σέ κάθε τους βῆμα, τὰ ἀποκρουστικά λύματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαφθορᾶς. Νά μπαίνουν μέσα στό Ναό τοῦ Θεοῦ καὶ νά τοὺς τυλίγουν τὰ φίδια τῶν ὑποψιῶν ἢ νά τοὺς ἀκυρώνουν τὰ αἰσθήματα τῆς λατρείας οἱ ψίθυροι τῶν διπλανῶν τους.

Τό φαινόμενο τῆς δημοσιοποίησης καὶ τῆς διαπόμπευσης τῶν ἀποκρουστικῶν ἰδιαιτεροτήτων ἀνθρώπων, πού ἔταξαν τὸν ἑαυτό τους στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καὶ στὴν ὑποδειγματικὴ διακίνηση καὶ διακονία ἀνάμεσα στό ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα, ἔχει κατακουράσει καὶ ἔχει ἐξεγείρει ὀλόκληρὴ τὴν παρεμβολή. Καὶ ὅλοι ζητοῦν τὴν ἄμεση καὶ δραστικὴ ἀντιμετώπισή του.

Τίς προδιαγραφές καὶ τίς ἐντολές τῶν Ἱερῶν Κανόνων τίς γνωρίζουν-ἢ

εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τίς γνωρίζουν-ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, πού εἶναι τιμημένοι καὶ ἐπιφορτισμένοι μέ τὴ Συνοδική ἀρμοδιότητα. Δέ δικαιοῦνται νά ἐθελοτυφλοῦν. Καὶ δέν τοὺς ἐπιτρέπεται νά ἀδρανοῦν.

Ἡ κραυγὴ τοῦ λαοῦ, κραυγὴ πληγωμένης καρδιάς, εἶναι νά καθαρῶσι ὁ τόπος. Νά φύγουν οἱ λύκοι. Νά παραμεριστοῦν οἱ ἔνοχοι. Νά στρατευτοῦν οἱ ἄριστοι. Οἱ ποιμένες μέ τὸ ἀποστολικὸ ἦθος καὶ μέ τὴν πατρικὴ αὐτοθυσία. Αὐτοί, πού δέν θὰ διαιωνίσουν τὴν ἐπιδημίαν τῆς διαφθορᾶς, ἀλλὰ θὰ ἀναπλάσσουν τὴ βιοτὴ καὶ θὰ ἀποκαταστήσουν τὴν πρακτικὴ τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

2) Ἡ καρδιά μεγάλου μέρους τοῦ πληρώματος, ὅλων ἐκείνων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού ἔχουν τὴ σχετικὴ κατάρτιση, τίς πνευματικὲς ἀντοχές καὶ τὴν ἱκανότητα νά παρακολουθοῦν τίς Συνοδικές ἵντριγκες διατυπώνουν ἔντονο τὸ αἶτημα, νά ἀλλάξει τὸ σύστημα ἐκλογῆς τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ σημερινὸς συνωστισμὸς τῶν ρασοφόρων-ἐντιμῶν καὶ ἀνέντιμων, ἱκανῶν καὶ ἀνίκανων, πού ὁραματίζονται τὴ λάμψη τῶν ἐπισκοπικῶν προνομίων καὶ διασήμων-στοὺς διαδρόμους τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου καὶ οἱ βαθεῖες, ὑποκριτικὲς μετάνοιες, πού προσφέρονται, ἀφειδῶς, ὡς προκαταβολὴ τῆς ἰσόβιας δουλοπρέπειας, δέν ἀνεβάζει στοὺς θρόνους ἀναστήματα χαρισματικά, ἀλλὰ ξεφτίδια τοῦ παράδρομου, τοῦ γεμάτου μέ τὰ ἀπορρίμματα τῆς σύγχρονης ὑποκουλτούρας.

Τὴν ἀνάγκη ριζικῆς ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος ἐπιλογῆς καὶ ἀνάδειξης τῶν νέων Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τὴ διαπίστωσε καὶ τὴν ὑπογράμμισε ὁ σημε-

ρινός Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος. Ἀλλά, πρέπει νά ἐπισημανθεῖ ὅτι, ἕνα χρόνο μετά τήν ἀνάληψη τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν καθηκόντων του καί τῆς προεδρικής Συνοδικῆς εὐθύνης του, δέν ἔχει προσδιοριστεῖ, ἀκόμη, τό εὖρος καί τό βάθος τῆς ἀλλαγῆς καί δέν ἔχει διαβιβαστεῖ στό ἀνήσυχο ποίμνιο οὔτε κᾶν ἡ ἐλπίδα, πῶς εἶναι δυνατόν, στό ἄμεσο μέλλον, νά σκύψει καί νά ἀσπαστεῖ ἕνα ἀφεγάδιαστο ἀρχιερατικό χέρι.

3) Διψασμένες εἶναι οἱ καρδιές τοῦ πληρώματος καί γιά μιᾶ βαθειά καλλιεργημένη καί Πατερικά συγκροτημένη Θεολογική διδαχή. Ὁ λόγος γιά τό Θεό καί ἡ μεταφορά τῶν μηνυμάτων τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, μέ τήν κοσμογονική «σημαντική» τους, τῶν Παλαιοδιαθηκικῶν διδαχῶν, μέ τήν ἀμεσότητα τῆς μεταφορᾶς τῶν θεϊκῶν ἐξαγγελιῶν καί τῶν Καινοδιαθηκικῶν, πού ἀποτελοῦν τόν προσωπικό λόγο τοῦ σαρκωμένου Κυρίου μας, δέν ἐπιτρέπεται νά λειτουργοῦν ὡς παίγνια στά χέρια ἀπαίδευτων ρασοφόρων, πρεσβυτέρων ἢ Ἐπισκόπων, πού βαπτίζουν τήν ἀγραμματοσύνη τους καί τήν ἀπειρία τους, ὡς ἀνοιγμα καί αὐτοπαράδοση στή φωτιστική ἐμπνευση τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ κρίση καί ἡ διάκριση τῆς πλούσιας, θεοφώτιστης καί δυναμικῆς θεολογικῆς παραγωγῆς τῶν μεγάλων Πατέρων μας, ὧν ἐκείνων, πού ἀντιμετώπισαν μέ διαλεκτική θεοφώτιστη καί μέ λόγο πειστικό τά ποικίλα θρησκευτικά καί κοινωνικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς τους, ἀποκαλύπτουν ἀγεφύρωτο χάσμα. Οἱ Πατέρες κατάρδευσαν «τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι». Ἐνῶ, πολλοί ἀπό αὐτούς, πού ἐμφανίζονται ὡς κληρονόμοι τῆς σοφίας τους

καί συνεχιστές τῆς «κατάρδευσης» τοῦ πληρώματος, συλλαβίζουν ἀδέξια, ὡς παράγωγα τῆς θεολογικῆς τους καθυστέρησης, κάποιες ἔννοιες καί αὐτοπροβάλλονται, ὡς ἀξιοχρεοί καί ἀξιοσέβαστοι συνεχιστές τῆς Πατερικῆς παράδοσης.

Δέν θά ἐντάξω τό σύνολο τῶν σημερινῶν ποιμένων στόν πίνακα τῆς ὑπανάπτυξης. Ἀλλά καί-μέ θλίψη πολλή-θά καταθέσω τή διαπίστωσή μου, ὅτι οἱ προσεκτικοί διαχειριστές τοῦ Πατερικοῦ Θεολογικοῦ πλούτου, σε τούτη τήν προβληματική ἐποχή, σπανίζουν. Αὐτοί, οἱ ἐξαιρετοί, μελετοῦν καί ἐμπλουτίζονται καί ἐκφέρουν θεολογική μαρτυρία, ἱκανή νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Οἱ ἄλλοι, κομπάρσοι ἢ καί ἐντελῶς ἀμέτοχοι, ἀποδυναμώνουν, μέ τήν παρουσία τους, τό Συνοδικό Σῶμα καί ἀλλοιώνουν ἀπαξιωτικά τό προφίλ, πού περνάει στά κανάλια τῆς ἐνημέρωσης.

4) Τό τέταρτο αἶτημα: Οἱ ἀδελφοί μας ζητοῦν ἡ διαποίμανση νά γίνει πραγματική χειραγωγή στήν ἀλήθεια καί στό φῶς καί στήν πληρότητα τῆς ἐμπειρίας, πού σταθερά βιώνει, ἐπὶ εἴκοσι ὀλόκληρους αἰῶνες, ἡ χαρισματική, ἐκκλησιαστική κοινότητα.

Δέν εἶναι ἀρκετό νά προωθηθεῖ στό πλατό τῆς τηλεοπτικῆς ἐπίδειξης ὁ Μητροπολίτης, μέ τό φτιαχτό ὕψος τῆς ὑπεροχῆς καί μέ τόν ξύλινο λόγο τῆς κρύας, τῆς παγωμένης πατρότητος, γιά νά κατηχηθεῖ τό πλῆθος καί νά ἐνσωματωθεῖ στή θερμή ἐστία τῆς Εὐχαριστιακῆς Ἀγάπης. Ἡ κατήχηση καί ἡ διαποίμανση εἶναι μεταμόσχευση προσωπικῶν ἐμπειρῶν. Ἄμεση κοινωνία τῆς φλεγόμενος καρδιάς τοῦ λειτουργοῦ, πού τήν πυρώνουν καί τήν

ἀναμορφώνουν οι πύρινες γλώσσες τῆς Πεντηκοστῆς, μέ τήν καρδιά τοῦ κατηχούμενου. Καί μεταβίβαση τῆς ἀκόρεστης δίψας, γιά βαθύτερη γνώση τοῦ Θεοῦ καί γιά ὁλοκάρδια ὑποταγή στό θέλημά Του.

Τά λαϊκά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, οἱ πιστοί, πού προσβλέπουν στό κολλέγιο τῶν ποιμένων, μέ τό μοναδικό αἷτημα νά συναντήσουν τοὺς γνήσιους διαδόχους τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, διερευνοῦν μέ εὐλάβεια τίς ἀποστολικές ἐκμυστηρεύσεις, πού βρίσκονται θησαυρισμένες στίς θεόπνευστες Ἐπιστολές τους καί τίς προβάλλουν, ὡς ὑπομνήσεις καί ὡς καθοριστικές διατάξεις στους σύγχρονους διαδόχους τους.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, γράφει στους ποιμένες καί τοὺς παρακαλεῖ: «Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καί μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καί τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, ποιμάνετε τό ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μή ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλά προθύμως, μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλά τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Α' Περ. ε' 1-3).

Ὁ μέγας Ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, στήν πρώτη ἐπιστολή, πού στέλνει στους Θεσσαλονικεῖς, ἀνοίγει τήν καρδιά του καί ἀφήνει τόν κρυστάλλινο θησαυρό τῆς ἀνόθευτης ἀποστολικότητος νά πληρώσει καί νά θερμάνει τίς καρδιές τῶν ἀγαπημένων του μαθητῶν. «Αὐτοί γάρ οἶδατε, ἀδελφοί, τήν εἴσοδον ἡμῶν τήν πρὸς ὑμᾶς ὅτι οὐ κενή γέγονεν... ἀλλά καθὼς δεδοκίμασμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τό εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς

ἄνθρωποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν. οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἶδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας, Θεὸς μάρτης, οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν οὔτε ἀφ' ὑμῶν οὔτε ὑπὸ ἄλλων, δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι, ἀλλ' ἐγενήθημεν ἡπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἄν τροφός θάλπη τά ἐαυτῆς τέκνα· οὕτως ὁμειρόμενοι ὑμῶν (δεμένοι μαζί σας) εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τό εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τὰς ἐαυτῶν ψυχάς, ὅτι ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγέννησθε» (Α' Θεσσ. β' 1-8).

Καί ὁ Εὐαγγελιστής τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης, μέ τά ἴδια αἰσθήματα καί μέ τά ἴδια κίνητρα περπατοῦσε, ἀνάμεσα στους ἀνθρώπους καί ἔσπερνε τοὺς σωστικούς σπόρους τῆς Ἀλήθειας. Πάντοτε θερμός καί πάντοτε ἀνοιχτός στήν κοινωνία τῆς ἀγάπης, γράφει στους ἀγαπημένους του μαθητές: «Ὁ ἐωράκαμεν καί ἀκηκόαμεν, ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν, ἵνα καί ὑμεῖς κοινωνίαν ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καί ἡ κοινωνία δέ ἡ ἡμετέρα μετὰ τοῦ πατρός καί μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. καί ταῦτα γράφομεν ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρά ἡμῶν ἢ πεπληρωμένη. Καί αὕτη ἐστίν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ καί ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ Θεὸς φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία» (Α' Ἰωάν. α' 3-5).

Ποιμαντική πρόσβαση στά λαϊκά στρώματα, πού δέ φορτίζεται μ' αὐτή τήν ἀποστολική ἔλλαμψη, δέν ἀνταποκρίνεται, μέ κανένα τρόπο, στό χρέος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοῦ λαοῦ καί στήν «ἐν ἀγάπῃ» καί «ἐν αὐτοθυσίᾳ» χειραγώγησή του. Μπορεῖ νά εἶναι ἐξουσιαστική αὐτοπροβολή. Μπορεῖ νά εἶναι

«Η ΠΑΙΔΕΙΑ»

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Στην τελευταία περιοδική έκδοση «ΖΩΣΙΜΑΔΕΣ» του Συλλόγου Ἀποφοίτων Ζωσιμαίας Σχολῆς Ἰωαννίνων (τεῦχος 25) δημοσιεύονται ἀποσπάσματα τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ ἔτους 1892 πού ἀναφέρεται στή λειτουργία τῆς τότε Πρότυπης Ζωσιμαίας Σχολῆς Ἰωαννίνων. Ὁ Κανονισμός αὐτός εὐγενῶς παραχωρήθηκε στὸν παραπάνω Σύλλογο ἀπὸ τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

ἐπικοινωνιακό τρύκ. Μπορεῖ νά εἶναι φαντασμαγορική τελετουργία. Μεταφορά τοῦ δυναμικοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος τῆς ἀγάπης στίς διψασμένες ψυχές, δέν εἶναι. Μῆτε χαράσσει ποιμαντική χειραγωγή, πού λυτρώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ἀπόγνωση καὶ ἀνυψώνει στὸ φῶς καὶ στή χαρά τῆς ἀγιότηας.

Πρόδηλο, ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτό, πού ἐξαγγέλλει καὶ προσφέρει (ἐξαιρούμενης τῆς εὐσυνείδητης μειονότητας) ἡ πλειοψηφία τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας στὸ διψασμένο πλήρωμα καὶ σ' αὐτό, πού προδιαγράφει ἡ Ἀποστολική καὶ ἡ Πατερική μας Παράδοση, ὑπάρχει χαῶδες κενό. Ἡ ἔλλειψη δέν μπορεῖ νά καμουφλαριστεῖ καὶ νά ἀποκρυβεῖ.

Τό ἀθεϊστικό μέτωπο ἐκμεταλλεύε-

Ἐντυπωσιασμένοι βαθύτατα ἀπὸ τὶς σπονδαῖες καὶ σαφεῖς τοποθετήσεις αὐτοῦ τοῦ Κανονισμοῦ, μεταφέρουμε αὐτούσια χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα, ὅπως αὐτὰ δημοσιεύονται στὴν παραπάνω περιοδική έκδοση, ἀφοῦ ἄλλωστε, μπροστὰ στὴν ἀναταραχή, πού βλέπουμε καὶ ζοῦμε στὸ χῶρο τῆς παιδείας, καθίστανται ἄκρως ἐνδιαφέροντα καὶ πάντοτε ἐπίκαιρα.

ταὶ τὴν ἀδυναμία. Καὶ ἐνισχύει τὴ φάρετρα του μέ τὶς ἀδιάκοπες ὑπομνήσεις τῶν στραβοπατημάτων τῆς ὑποβαθμισμένης ἐπισκοπικῆς παρουσίας καὶ τῆς λυμφατικῆς «πνευματικῆς» εἰσφορᾶς τῆς.

Τό ἀνήσυχο, διψασμένο ποῖμνιο, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, πού ἀπλώνει ἀκοή καὶ καρδιά, γιὰ νά δεχτεῖ τὴ δροσιά τῆς θείας Διδαχῆς καὶ τὴν παρηγοριά τῆς θείας Ἀγάπης, μέσα στή μελαγχολία, πού τοῦ προκαλεῖ ἡ στέρηση καὶ μέσα στὸν προβληματισμό, πού τὸν ὀξύνει ἢ συντεταγμένη, ἀθεϊστική καταφορά, ἀπλώνει ἱκετευτικά χέρια καὶ ζητάει ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους του, τοὺς-κατὰ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου μας-πατέρες καὶ ποιμένες-νά εὐθυγραμμιστοῦν στὸ βηματισμό τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων καὶ νά κομίσουν μήνυμα λυτρωτικό στὴν ἀποκαμωμένη γενιά μας.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΣΙΜΑΙΑΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ 1892

.....
Ἄρθρ. 21

Οἱ καθηγηταὶ τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς πρέπει νὰ εἶναι διδάκτορες· ἐξαιροῦνται οἱ πολλὰ ἔτη ἐν αὐτῇ διδάξαντες.

Ἄρθρ. 24

Ὁρος ἀπαραίτητος τοῦ συμβολαίου εἶναι ἡ κατὰ γράμμα αὐστηρὰ τήρησις τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

Ἄρθρ. 28

Οἱ διδάσκοντες ὀφείλουσιν οὐ μόνον νὰ διδάσκωσι τὰ ἀνατιθέμενα αὐτοῖς μαθήματα μετ' εὐσυνειδησίας, ἀλλὰ καὶ νὰ παρέχωσιν ἑαυτοὺς διὰ τῆς χρηστῆς καὶ ἀνεπιλήπτου διαγωγῆς τῶν τύπον καὶ ὑπογραμμὸν πρὸς τοὺς μαθητάς. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν διδασκόντων πρὸς τοὺς μαθητάς πρέπει νὰ εἶναι πατρικὴ καὶ μειλίχια, ἠνωμένη μετὰ σοβαρότητος καὶ ἀξιοπρεπείας. Αἱ ἐπιπλήξεις πρὸς τοὺς ἀτακτοῦντας μαθητάς πρέπει νὰ γίνωνται οὐχὶ μετ' ὀργῆς καὶ λόγων τραχέων, ἀλλὰ μετὰ σεμνότητος, ἐκδηλοῦσης λύπην μᾶλλον ἐπὶ τῷ παραπτώματι τοῦ μαθητοῦ ἢ ὀργὴν καὶ ἀγανάκτησιν κατ' αὐτοῦ. Οἱ διδάσκοντες πρέπει πάντοτε νὰ ἐνθυμῶνται καὶ μηδέποτε νὰ ἐπιλανθάνωνται ὅτι αἱ ἐπιπλήξεις καὶ ποιναὶ ἐπιβάλλονται εἰς τοὺς νέους πρὸς σωφρονισμὸν καὶ οὐχὶ πρὸς ἐκδίκησιν.

Ἄρθρ. 29

Ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς τοὺς διδάσκοντας τὸ ραπίζειν τοὺς μαθητάς· ὁ παραβάτης καταγγελλόμενος τιμωρεῖται πειθαρχικῶς.

Ἄρθρ. 30

Ὅσακις γίνεται λόγος περὶ θρησκευείας, ὁ διδάσκων πρέπει νὰ ἀπτηται τοῦ περὶ αὐτῆς λόγου μετὰ μεγάλῃς εὐλαβείας.

Ἄρθρ. 31

Οἱ διδάσκοντες ὀφείλουσι νὰ προτρέπωσι πάντοτε τοὺς μαθητάς πρὸς ἐπιμέλειαν καὶ μελέτην τῶν μαθημάτων αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην.

Ἄρθρ. 32

Τῇ πρώτῃ Ἰουνίου ἐκάστου ἔτους πάντες οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι συνέρχονται προσκλήσει τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ συσκέπτονται περὶ ἐκλογῆς τῶν καταλλήλων κειμένων ἐλλήνων καὶ λατίνων συγγραφέων πρὸς διδασκαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν χρήσει ἐν ἅπασιν τοῖς ὁμοταγέσι γυμνασίοις καὶ ἐλληνικοῖς σχολείοις προγράμματος. Ὡς πρὸς δὲ τὰ μαθήματα τῆς Δ' τάξεως τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, ταῦτα ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Γυμνασιάρχου καὶ τῶν οἰκείων διδασκάλων.

Ἄρθρ. 36

Διαγωγὴ καθηγητοῦ ἢ διδασκάλου ἀντικειμένη πρὸς τὰ χρηστὰ ἦθη ἐπιφέρει τὴν παῦσιν αὐτοῦ ἀμέσως.

Ἄρθρ. 37

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τοὺς διδάσκοντας ἢ εἰσαγωγὴ ἄλλων βιβλίων ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ προγράμματι διαγεγραμμένων. Ὁ παραβάτης τιμωρεῖται διὰ παύσεως.

Ἄρθρ. 41

Οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ὀφείλουσι νὰ ᾧσιν εὐπειθεῖς πρὸς τὸν Γυμνασιάρχον καὶ νὰ μὴ παρεμβάλλωσι προσκόμματα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐὰν δὲ ποτε νομίσωσιν ὅτι ὁ Γυμνα-

Τό μεγάλο εἶδωλο

Ὁ χριστιανικός κόσμος βρίσκεται σέ παρακμή. Ἴσως, εἴμαστε σέ πορεία ἀποχριστιανισμοῦ. Οἱ χριστιανικοὶ λαοί, μέσα σ' αὐτούς καὶ ὁ λαός μας, ἀδιάφοροι καὶ χωρὶς συναίσθηση εὐθύνης γιὰ τὸ μέλλον τους, ὁδηγοῦνται ἐκούσια σέ ἐξαφάνιση. Ἐνας ἀχαλίνωτος, συχνά διάστροφος, σεξουαλισμός κατατρώγει τὴν οἰκογένεια, τὴ μήτρα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ἐθνῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ

ἐν ὀνόματι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ «ἔρωτα», πού ἐπὶ αἰῶνες ἀσφυκτιοῦσε, τάχα, σάν ταμπού μέσα στίς συντηρητικές κοινωνίες!

Ὁ ἔρωτας εἶναι ἓνα φυσικὸ δεδομένο τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου. Κάποτε ἐκτρέπεται σέ μορφές παρὰ φύση. Μπορεῖ καὶ νὰ ὑπερβαθεῖ. Ἡ ὑπέρβαση εἶναι ἐπίτευγμα κάποιων λίγων, «οἷς δέδοται». Ἐκείνων, πού ἔχουν κληθεῖ ἀπὸ τὸ Θεό νὰ ἀφιερω-

σιάρχης ἐνεργεῖ καθ' ὑπέρβασιν τῶν καθηκόντων καὶ δικαιωμάτων του, τότε ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ διατυπῶσι τὰ παράπονά των ἐγγράφως πρὸς τὴν ἐφορεῖαν...».

Αὐτὰ, μεταξὺ ἄλλων πολλῶν, περιγράφονται στὸ κείμενο τοῦ Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς. Καὶ ἀβίαστα ἔρχεται στὴ σκέψη μας τὸ ἐρώτημα. Μήπως ἐμεῖς οἱ τωρινοί, οἱ λεγόμενοι «προοδευτικοί», οἱ σημερινοὶ ὑπεύθυνοι καὶ «βαθέως ἀνησυχοῦντες»(!) γιὰ τὰ θέματα τῆς παιδείας, θὰ πρέπει, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὴν ἀληθινὴ καὶ οὐσιαστικὴ

πρόοδο, νὰ γυρίσουμε 117 χρόνια πίσω, στὸ ἔτος 1892, τότε πὺ συντάχθηκε ὁ ἐν λόγῳ Κανονισμός; Νὰ γυρίσουμε στὰ χρόνια ἐκεῖνα, πὺ στὸν πνευματοφόρο ἡπειρωτικὸ χῶρο δέσποζε ἡ «ΓΕΡΑΡΑ ΖΩΣΙΜΑΙΑ ΣΧΟΛΗ» μὲ τὴν πλούσια προσφορά τῆς καὶ τὴν πνευματικῆς τῆς ἀκτινοβολία. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι, κατ' ἐκείνους τοὺς δύσκολους καὶ χαλεποὺς καιροὺς, οἱ χῶροι, στοὺς ὁποίους καλλιεργοῦνταν τὰ πνευματικὰ αὐτὰ ἀνθοκήπια, τελοῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ καὶ τυραννικὸ ζυγὸ τοῦ Τούρκου κατακτητῆ.

Ὁ Σχολιαστής

θοῦν σ' Αὐτόν καί στό ἔργο Του. Ὑποκλίνομαι μέ δέος καί σεβασμό μπροστά σ' αὐτή τή κλήση, δέν νομιμοποιοῦμαι, ὅμως, νά μιλήσω γι' αὐτήν, οὔτε γιά τούς ἀγῶνες, πού ἀπαιτεῖ, οὔτε γιά τίς ἄρρητες μυστικές ἐμπειρίες, πού τή συνοδεύουν, ὡς παντελῶς ἄσχετος. Θά περιοριστώ στά δύο πρῶτα.

Ὑπάρχει ἀρκετή σύγχυση μεταξύ Χριστιανῶν, ὅσον ἀφορᾷ τόν ἔρωτα. Ἀκραῖες θεωρήσεις φτάνουν συχνά σέ αἰρετικές ἐκτροπές. Κάποιοι θέλουν νά τόν βλέπουν ξένο καί ἀσύμβατο πρὸς τήν πνευματική ζωή. Κάτι, πού μολύνει τήν καθαρότητα τῶν «ὑψηλῶν ἰδεωδῶν». Ἀκάθαρτο καί ἀπορριπτέο. Ταυτόσημο πρὸς τήν γυμνή ἐνστικτώδη ἡδονική ἀπόλαυση. Τό δέ γάμο, πού στενά συνδέεται μέ αὐτόν, καί αὐτόν ἀκάθαρτο, μόλις καί μετά βίας ἀνεκτό λόγω τῆς τεκνογονίας. Ἡ ἀρχαία «αἵρεση τῶν καθαρῶν» δέν εἶναι μακριά.

Μιά ἄλλη θεώρηση, ἐξ ἀντιθέτου, ταυτίζει τόν ἔρωτα πρὸς τή θεομίμητη ἀρετή τῆς ἀγάπης. Τοῦ προσδίδει θεῖες ιδιότητες. Κάποιοι λένε: «Ἀγάπη δέν εἶναι ὁ Θεός (Α! Ἰωαν. δ' 8); Ἄρα θεϊκό γνῶρισμα καί ὁ ἔρωτας». Παραχαράσσοντας δέ τή ρήση τοῦ Ἰ. Αὐγουστίνου «ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις», ἀνακηρύσσουν κάθε πράξη, φυσική ἢ ἀφύσικη, μέσα στή σεξουαλική σφαῖρα, ἀγία καί ἁμωμη, πράξη λατρείας τοῦ Θεοῦ (!), ἐπειδή, λένε, ἔχει ἀφετηρία κάποια «ἐρωτική» παρόρμηση. Ἡ ἐκτροπή αὐτή («Νικολαΐτισμός») κάνει θραύση στίς μέρες μας, τόσο σέ πρακτικό ὅσο καί σέ θεωρητικό πεδίο, μεταξύ κληρικῶν καί λαϊκῶν.

Τί εἶναι, λοιπόν, ὁ ἔρωτας; Δέν θά πῶ δικά μου λόγια. Θά πῶ αὐτά, πού ἔχω ἀκούσει ἀπό σοφοὺς δασκάλους. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ὁ φλογερός ἱεροκήρυκας καί πνευματικός τῆς Λάρισας, ὁ μακαριστός ἱερομόναχος π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος, λαϊκός τότε, εἶχε πεῖ σέ ομάδα νέων: «Ὁ ἔρωτας εἶναι τό Α καί τό Ω στό γάμο». Καί εἶχε ἐξηγήσει ὅτι ἓνας γάμος δέν μπορεῖ νά δρομολογηθεῖ μέ μόνη μιὰ ὑπόδειξη κάποιου προσώπου, ὅσο κύρος καί ἄν διαθέτει. Δέν μπορεῖ νά ξεκιναῖ ἀπό ἓναν ὑπολογισμό, οὔτε ἀπό μιὰ στιγμιαία παρόρμηση, ἢ ὅ,τιδήποτε ἄλλο παρόμοιο. Πρέπει νά ὑπάρξει κάποια ἀρχική ἀμοιβαία συμπάθεια καί προσέγγιση τῶν δύο ἐτερόφυλων προσώπων. Δέν εἶναι βέβαιο ὅτι θά φτάσει ὅπωςδήποτε στό τέρμα, στό Ω. Ὑπάρχουν ἄλλα 22 γράμματα ἐνδιάμεσα: δεύτερες σκέψεις, ἐλεγχοὶ ἑαυτῶν καί ἀλλήλων κτλ. Καί βέβαια προσευχή. Ἀλλά, καί ὅταν ὅλα εὐοδωθοῦν, καί φτάσει στό Ω, καί πάλι ὁ ἔρωτας δέν πρέπει νά πεθάνει. Πρέπει νά παραμείνει μόνιμος συνοδός τοῦ γάμου γιά νά κρατηθεῖ τό ζευγάρι δεμένο. Αὐτό τό τελευταῖο τό εἶχε διατυπώσει ὁ Γέροντας καί πολλὰ χρόνια μετά, μέ ἓνα παράδειγμα ἀρνητικό. Ὡριμος πιά λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας στή Λάρισα εἶχε διηγηθεῖ σέ ἐπισκέπτες του μιὰ τρέχουσα τότε ἐμπειρία του. Μιά κυρία τοῦ εἶχε ἀναφέρει, ὅτι εἶχε προβλήματα στό γάμο της. Τή ρώτησε: «Ἄν ὁ ἄντρας σας λείπει γιά κάποιο χρονικό διάστημα ἀπό τό σπίτι, ὅταν ἐπιστρέψει, τί θά νιώθετε;». «Τίποτα», ἦταν ἡ ἀπάντηση. «Ἐνδόμυχα ἀναρωτήθηκα»,

είχε πεῖ ὁ μακαριστός, «πῶς μπορεῖ νά περισωθεῖ αὐτός ὁ γάμος! Εἶναι ἤδη νεκρός, ἂν ὑπῆρξε ποτέ γνήσιος».

Μιά ἄλλη διάσταση τοῦ ἴδιου θέματος ἐμφανίστηκε πρόσφατα σέ κάποιο κείμενο στό διαδίκτυο. Συγγραφέας του ἕνας ξένος, ἔμπειρος ὀρθόδοξος πνευματικός, ἑγγαμος καί μέ ἐγγόνια. Τό ὄνομά του π. Πέτρος Gillquist, πού ἀνήκει στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στήν Ἀμερική. Θέμα του τό πῶς τά χριστιανικά ζευγάρια θά ἀναθρέψουν τά παιδιά τους, ἔτσι ὥστε νά κρατηθοῦν κοντά τους, πιστά στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Παρέχει 5 παραινέσεις. Μία ἀπό αὐτές εἶναι ὅτι τό ζευγάρι πρέπει νά εἶναι στενά δεμένο μέ ἀγάπη/ἔρωτα. (Στά ἀγγλικά ἡ λέξη love χρησιμοποιεῖται καί γιά τήν ἀγάπη καί γιά τόν ἔρωτα). Μεταφέρω μεταφρασμένο τό σχετικό ἀπόσπασμα. «Δέν ἔχω ὅση δύναμη χρειάζεται, γιά νά τονίσω τό πόσο εὐεργετοῦμε τά παιδιά μας, ὅταν ἐμεῖς οἱ γονεῖς ἀγαπάμε ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Οἱ ψυχολόγοι μᾶς λένε, ὅτι τά παιδιά νιώθουν πió σημαντικό ἀπό τήν ἀγάπη τῶν γονέων τους γι' αὐτά, τό νά ξέρουν ὅτι ἡ μαμά καί ὁ μπαμπάς ἀγαπάει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Τά παιδιά ἔχουν ἐνστικτωδῶς τήν αἴσθηση ὅτι, ὅταν ἡ ἀγάπη μέσα στό γάμο σπάει, δέν ἀπομένει πιά ἀρκετή οὔτε γι αὐτά». Δέν μπορῶ νά ἀποφανθῶ ἂν ἡ ἀποψη αὕτη εἶναι τεκμηριωμένη. Εἶναι κοινή, ὅμως, διαπίστωση ὅτι τά παιδιά διαλυμένων, κατ' οὐσίαν ἢ καί νομικά, οἰκογενειῶν νιώθουν ἐγκαταλειμμένα, ὅσο καί ἂν φροντίζουν

οἱ γονεῖς τους γι' αὐτά.

Ὁ ἔρωτας, λοιπόν, δέν εἶναι μόνο τό «δόλωμα» γιά νά κάνουν οἱ ἄνθρωποι παιδιά, ὅπως λένε κάποιοι. Εἶναι καί τό κονίαμα, πού δένει τά λιθάρια τοῦ οἰκοδομήματος τῆς οἰκογένειας. Πού κάνει τήν οἰκογενειακή ζωὴ ἐλκυστική, ἀκόμα καί σέ καιροὺς δύσκολους. Πού καθιστᾷ τήν οἰκογένεια ποθητό τόπο σιγουριάς, ὅταν ξεσποῦν οἱ θύελλες τῆς ζωῆς. Γι' αὐτό, οἱ δυνάμεις, πού θέλουν νά δώσουν τή χαριστική βολή στίς ἀπονευρωμένες ἤδη χριστιανικές κοινωνίες, ἀποσαθρῶνουν τίς οἰκογένειες. Διά τῆς γνωστῆς μεθόδου τῶν ὀλοκληρωτικῶν καθεστώτων, τῆς πλύσεως ἐγκεφάλου πρός τίς ἀνώριμες γενιές, πλασάρουν ἕναν ἄλλοιωμένο «ἔρωτα». Προϊόν μέ ἡμερομηνία λήξεως, χωρίς παρελθόν χωρίς μέλλον, χωρίς διάρκεια. Φευγα-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννῖνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

λαΐο καί ἐφήμερο. Καί λένε ὅτι ἔτσι τόν ἀναδεικνύουν!

Στόν προχριστιανικό κόσμο οἱ ἀνθρωποθυσιές θεωρούταν ἔργα ἁγία, πράξεις λατρείας τῶν θεῶν, οἱ ὁποῖοι δέν ἦταν τίποτε ἄλλο παρά εἰδωλα, ἐπινοήσεις ἀνθρώπων καί κατασκευάσματα, ἰδεατά ἢ ὑλικά. Σ' αὐτά οἱ ἄνθρωποι πρόβαλλαν ὁραματισμούς καί ἐπιθυμίες, ἀλλά καί τά βίτσια τους. Σήμερα, «Χριστιανοί» τοῦ 21ου αἰῶνα ἔχουν οἰκοδομήσει ἕνα τεράστιο εἰδωλο, ἕνα ἰδεατό ξόανο, στά πόδια τοῦ ὁποίου θυσιάζουν θεσμούς αἰώνων, πού γέννησαν μεγαλουργήματα. Θυσιάζουν τίς γενιές, πού ἔρχονται, πρίν καν προλάβουν νά γεννηθοῦν. Καί γιά νά δώσουν ἕνα ὄνομα περιωπῆς σ' αὐτή τήν καρικατούρα, σφετερίζονται ἕνα ὄνομα καταξιωμένο ἀπό καταβολῆς κόσμου. Τό ὀνομάζουν «ἔρωτα». Αὐτό τό εἰδωλο καταφέρει θανάσιμα πλῆγματα στίς οἰκογένειες, καί φθείρει κοινωνίες καί ἔθνη. Ἡ οἰκογένεια χλευάζεται ὡς «ἔρωτοφρόθος» θεσμός, μούμια ἀπό ἐποχές σκότους. Προκαλεῖ αἰσθηση τό πάθος καί ἡ σπουδή, μέ τά ὅποια προωθείται ἡ κοινωνική ἀναγνώριση καί νομική κατοχύρωση, ὡς

ἰσότητων καί ἰσόκρων πρὸς τήν παραδοσιακή οἰκογένεια, ἐναλλακτικῶν μορφῶν εὐκαιριακῶν ἐλευθέρων συμβιώσεων ἀτόμων «ἔρωτευμένων», τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου φύλου. Συμβιώσεων, a priori στείρων καί ἀνεύθυνων, ἀδύναμων νά φέρουν καρπούς καί νά στηρίξουν κοινωνίες παρακμάζουσες ἠθικά καί βιολογικά. Κοινωνίες, πού σβήνουν.

Παρ' ὅλη, ἐν τούτοις, τήν καταλυτική δράση του ἐνάντια στήν οἰκογένεια, αὐτό τό εἰδωλο προβάλλεται ἀπό μιά τάχα φωτισμένη νεοειδωλολατρική νομενκλατούρα, πού φωνασκώντας κυβερνᾷ τοὺς λαούς, καί λατρεύεται, ὡς ἀκριβοπληρωμένη κατάκτηση, ὡς ἐπαθλο κοινωνικῆς προόδου καί δικαιοσύνης. Τό κενό, βέβαια, πού μένει στόν χριστιανικό χῶρο, ὅταν χάσει τή δυναμική τῆς οἰκογένειας καί μαραζώσει, εἶναι νομοτελειακή ἀνάγκη νά πληρωθεῖ. Θά τό γεμίσουν ἄλλοι λαοί, ἄλλες κουλτοῦρες, ἄλλοι πολιτισμοί. Τό κενό δέν εἶναι ποτέ ἀνεκτό οὔτε στή φυσική ζωή, οὔτε στήν πνευματική καλλιέργεια, οὔτε στόν πολιτισμό...

Ἐ. Χ. Οἰκονομάκος

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr